BÜYÜK Ateş

SAYI: 24

BU SAYIDA:

Cehennem Ateşi

(HİKAYE)

50 Krş.

NİHAT İSCALI

Sarkomer/Çizgi Diyarı

ATEŞ PİLOT 11

UÇAK GEMİSİ DENİZE ALÇALIRKEN AMİRALIN GEMİLERİDE HARETE GEÇTİ...

DENİZ UÇAĞI X IŞINLARI KULLANARAK CANKURTARAN MOTORUNA YAKLAŞIYORDU.

DENİZ UÇAĞI BİR İKİ TURDAN SONRA AZGIN DALGALARA KONDU....

MIKNATISLI KOLLARI KAS!

BİR KAÇ SANİYE SONRA MIKNATISLI KOLLARIN YARDIMI İLE CANKURTARAN DENİZ UÇAĞINA YANAŞMIŞTI.

CANKURTARAN MOTORUNDA İÇİM DİŞINA ÇIKTI...CANIM UÇAK.

GEL UÇAĞA

DENİZ UÇAĞI KAZAZEDELERİ ALDIKTAN SONRA, AMİRAL GEMİSİNE NAKLETME ÜZERE HAVAGEMİSİNE YANAŞMIŞTI...

UÇAK GEMİSİNDEKİ KAZAZEDELERİ ALMAK İÇİN ÇELİK BİR KANCA SARKITILDI...

ATEŞ AMİRAL VULDUNA TAKDİM EDİLDİ..

SEYYAREMİZE HOŞ GELDİNİZ DÜNYALI, BİR TÜRK İLE TANIŞMAK BİZLER İÇİN NE BÜYÜK BİR ŞEREF...

SAĞOLUN AMİRAL VULDUN.

DOĞRUSU YAMAN BİR PLOTMUŞSUNUZ. SİZİN BU CESARETİNİZLE HİÇ KİMSENİN BOY ÖLÇÜŞECEĞİNİ ZANNETMİYORUM. TEBRİKLER..

AMİRAL VULDUNUN FİLOSU MİRBANIN BAŞKENTİ SAHASTARA GELDİĞİNDE

ATEŞ DİĞER ARKADAŞLARI GİBİ YORGUNLUĞUNU UNUTARAK GİDERMEĞE ÇALIŞIYORDU...

ATEŞ, SAHASTARDA VAN MARLANA DA TAKDİM EDİLDİ.

ŞEF, ŞU GÖRDÜĞÜNÜZ TÜRK OLMASAYDI BİZ ÇOKTAN ÖBÜR DÜNYADAYDIK!..

YAPTIKLARIM O KADAR MÜHİM DEĞİL SÖYLEMEĞE BİLE DEĞMEZ EFENDİM.

NE TEVAZU.

DEVAMI VAR

RENK KÖRLÜĞÜ

YAZAN : VEDAT PEKGİRGİN

Şoför olmak isteyen bir delikanlı, sıhhî heyet başkanının karşısında gayet heyecanlı duruyordu. Başkan, aynı zamanda bir göz mütehassısı idi. Derhal elinde muhtelif renklerin, daha doğrusu yeşil ve kırmızının hâkim olduğu bir defterin yapraklarını çevirmeğe başladı:

— «Oku !...»

Genç hemen, «okur - yazar»lığından şüphe ettirecek bir acemilikle:

— «23!» dedi. «Evet, 23!»

Rakam «36» idi. Amma o, illâki 23 diye tutturmuştu.

Doktor, acı bir tebessümle çevirdiği sayfanın üstüne parmağını basarak:

— «Ya bu,» dedi. «Kaç?»

Genç yine kendinden emin bir tarzda cevabı yapıştırdı:

— «Doksan iki !...»

Akıl kaçırmak işten bile değil!... Be çocuk, sen, buz gibi «kırk sekiz»e nasıl «doksan iki» dersin?...

Evet, diyecekmiş meğer!... Zira o genç, her şeyi muntazam okuyup yazıyor. Gayet natuk... Fakat bir hastalığın pençesindedir ve maalesef şoför olamıyacak, direksiyon başına geçemiyecektir. İşte bu hastalığın adı da «renk körlüğü»dür.

Şimdiye kadar yüzde dört nisbetinde tahmin edilen bu hastalığın ilâcı da yoktur. Tabiat renklerini ters olarak sayan delikanlıya gelince; sadece bir misal olmaktan ileri gidemiyecektir.

★

Meşhur bir ressam vardı... Adı, «DALTON»... Dalton, iyi bir ressamdı hakikaten... Fırçası hârikalar yaratabilir, belki de bugüne kadar üzerinde duracağımız eserler verirdi. Verirdi ama, Dalton ne yazık ki bu hususta bir şöhret yapamadı. Fakat daha iyisini, daha isimlisini yaptı: Bir hastalık adını bağışladı.

İşte bu ressam; yeşil ile kiremiti, kırmızı ile kır'ı, çimeni resmediyordu. Ama o, hakikî renklerin yerli yerinde olduğunu zannediyor, hattâ bütün bunlara eserinin zaferi olarak iftiharla bakıyordu.

Heyhat! Ressam Dalton, hiç de tedavi edilemiyecek kadar hasta idi. Zira, yeşili kırmızı, kırmızıyı yeşil görüyordu. Bütün bunlardan sonra, «renk körlüğü» dediğimiz hastalık anlaşılmış oldu. Bu sebeple de hastalığa, ressamın ismine izafeten «Daltonizm» denildi.

Kapaktaki resmin hikâyesi

CEHENNEM ATEŞİ

O GÜN bir arkadaşiyle kavga ettiği için işinden çıkarılan Halil usta, evdeki iki çocuğiyle karısını düşünerek şaşkın şaşkın çimenlerin üzerine uzanmış yatıyordu. İşçiler arasında sık sık olmuyor değildi; fakat şimdiye kadar kimse bu yüzden işinden çıkarılmamıştı. Eve gidip de işten çıkarıldığını nasıl anlatabilirdi? Karısı üzülmez miydi?

Fakat bu düşünceleri çok uzun sürmedi. Çünkü, birdenbire ocağın imdat düdükleri acı acı ötmeğe başladı. Halil usta yerinden fırladı, ocağa doğru koştu. Etraf bir mahşeri andırıyordu. Şimal ocağında bir patlama olmuş, birçok amele yaralanmış ve ölmüştü. Birçok yardımcılar, toprak altında kalanları ocaktan çıkarmağa uğraşıyorlardı. Bazı işçiler, içeride bir kişi daha kaldığını söylüyordu. Fakat ocağın içine kimse girmeğe cesaret edemiyordu.

Kendisinden evvel girmeğe kalkışan iki işçi, zehirli gazlar yüzünden ilerliyemiyerek geri dönmüştü. Halil usta daha fazla düşünmedi. Gözünün önüne karısı ile çocukları geldi ve kendi kendine dedi ki:

— «Belki içerideki adamın da benim gibi çocukları vardır. Zavallı ölecek olursa, onlara kim bakar?»

Derhal küçük kömür vagonlarından birini rayların üzerine yerleştirerek ocağa daldı.

Dışarıdan bağırışıyorlardı:

— «Gitme! Kendini tehlikeye atıyorsun!...»

Halil usta, eline aldığı bir sürükla, var kuvvetiyle yere dayanıyor, vagon sanki kanatlanmış gibi uçuyordu. Birkaç dakika sonra ocağın yıkıldığı yere geldi. Çevresine bakındı. Yerde, yüzü gözü yanmış bir adam yatıyordu. Halil usta, hiç düşünmeden yaralıyı vagona attı ve geldiği gibi, yere dayana dayana dışarıya doğru çıkmağa başladı.

Havasızlıktan boğulacak bir hale gelmişti. Yer yer fışkıran alevler, yüzünü gözünü yalıyordu. Onun, bunlara aldırdığı yoktu. Şimdi bu cehennem ocağından yalnız kendisini değil, vagonda baygın yatan zavallıyı da kurtaracaktı.

Vagon ilerledikçe, grizo gazının alevlediği tahta desteklerden fışkıran alevler ortalığı daha fazla kızdırıyordu. İçeride göz gözü görmüyor, boğucu bir duman, nefes almaya imkân bırakmıyordu.

Ateşten bir yol içinde ite ite, binbir zorlukla ilerlettiği küçük, demir vagon da kızmış, üzerinde durulamaz bir hale gelmişti. Alevler, zavallı Halil ustanın yüzünü ve bütün vücudunu yalıyor, derilerini kabartıyordu.

Birdenbire etrafındaki dumanların seyrekleştiğini, serin bir havanın ciğerlerine dolduğunu hissetti. Artık kımıldayacak mecali kalmamıştı. Kulaklarına, dışarıda bekleyen işçilerin sesleri çarptı:

— «Bravo Halil usta! Yaşa!...»

Ve baygın, yere serildi.

★

Halil ustanın iyileşmesi için bir ay lâzım geldi. Bütün vücudu yanmış, yara içinde kalmıştı. Kendine geldiği ve biraz iyileştiği bir gün, şirketin müdürü onu ziyaret etti:

— «Bir arkadaşını kurtarmak için, kendi canını tehlikeye atan bir usta, şirketimizin en iyi işçisidir,» dedi. «Onun için seni gene işe alıyoruz...»

Halil usta, sevincinden ağlıyordu.

KAMELOT SATOSUNUN ESRARI 14 GARTH

KAMELOT ŞATOSUNUN ESRARI © GARTH

S.100

S.101

S. 102

ANSIZIN GARTH'IN ADALELERİ GEVŞER VE DİVANA UZANIR...

S. 103

S. 104

Bir Küçük Kız Vardı

hikâye

YAZAN :
İLHAN ENGİN

PARDESÜSÜNÜN yakalarını kaldırmış, soğuktan morarmış ellerini ceplerine sokmuş olan adam, yarım saattir durakta bekliyordu. Beyazıt, delikanlılığının Beyazıt'ı bu değildi: Orta yerde bir havuz vardı. Etrafında sıralanan otomobiller, Beyazıt camiinin önünde ve içinde sıralanmış olan kahveler, tramvaylar ve hele ekseri randevuların verildiği tramvay durağı bambaşkaydı.

Onu, ilk defa, Üniversitenin ilk sınıfında okurken, bu duraktan bindiği bir tramvayda görmüştü. Durağın, onun için elbette bir özelliği olacaktı. O zaman olan ağaçların yapraklarını daha yeşil görmüştü. Tramvayların rengi daha kırmızı, insanların yüzleri daha neşeliydi.

Bal rengi saçları vardı kızın... İlk önce tenha tramvayda kızın saçlarını arkadan görmüş, sonra bu saçların çer çevelediği yüzü merak etmişti. Biletini aldıktan sonra, üç adımda kızın yanına kadar sokulmuştu. Gözlerinin de bal rengi olduğunu o zaman görmüştü. Ufak beyaz vücudu, gür kaşları, şeffafmış hissini veren etli dudakları, ufak fakat dolgun vücudu, her şeyi, ama her şeyi ile, kız onu büyülemişti.

Bir an için onunla konuşmak, onunla dertleşmek, onun sevdiği şeyleri sevmek, onun dertleriyle dertlenmek geçmişti içinden... Genç bir Üniversite talebesinin âtiye ümitle, güvenle bakan nazarları, bu kızda sembolleşen bir ideal olmuştu. Bir an için bunları düşündüğünü, sanki o dakikada yaşamasının zevkini bulduğunu hatırlıyordu.

Tramvay Çarşıkapı'ya gelmişti. Gözlerini kızdan ayıramıyordu. Bal rengi gözler onaltı yaşının heyecanı ile titremiş, sonra gür kaşlar, ciddî olabilmek endişesinin gayreti ile, çatılmıştı. O zaman, ne güzel kız, kelimelerinde toplanan hislerinin, nasıl bir anda, benim olsa bencilliğinde son bulduğunu hatırlıyordu.

Kız Sultanahmet durağında tramvaydan inmişti. O da inmişti tramvaydan... Yaşlı ve halden anlayan vatmanın mütebessim ve ışıklı bakışının uğur getireceğini düşündüğünü unutmasına imkân mı vardı? Bu bakışlar değil miydi ona cesaret veren? Bu bakışlar değil miydi, birbirinize yakışıyorsunu, diyen?... Gözleri ile teşekkür etmişti vatmana... Sonra acele acele kızın arkasından koşmuştu. Nefes nefese:

— «Affedersiniz!» demişti.

Onaltı yaşın verdiği heyecanla kız, ürkmüş, sonra ağlamaklı bir sesle:

— «Ablama gidiyorum,» demişti. «Nolur ayrılın yanımdan!»

— «Nolur,» diye yalvardığını nasıl unutabilirdi; «Nolur sizi tekrar göreyim!»

— «Olmaz!» demişti kız...

İsmini sormuş, kız söylememişti. Sonra da önünde bir keklik gibi sekerek uzaklaşıp gitmişti.

Uzaktan uzağa, onu ablasının evine kadar takip ettiğini, kız da biliyordu. Orada saatlerce, gene böyle soğuk bir kış gününde, beklediğini de bilmemesine imkân yoktu. Ümitsizlik saatlerinin ilk acısını o gün, belki de ilk defa sinesinde çekmişti.

Sonra aradan aylar geçmişti. Onu gene Beyazıt durağında görmemiş miydi? Niçin yıkmışlardı bu durağı sanki? Neden bozmuşlardı buralarını?... Neden onun hayâllerini süsleyecek eski hâtıraları elinden almışlardı? Bak, şimdi iyi hatırlayamıyordu işte; durak tam olarak neredeydi? O sihirli yeri tam tesbit edebilse, orada gidip gözlerini kapasa, belki gene onu görebilirdi.

İkinci defa kızı gördüğü gün peşine düşmüş ve gene o delikanlılığın verdiği heyecanla:

— «Nolur,» demişti. «Adınızı söyleyin bana!»

Kız ilk defa gülmüş, sonra insafsızca, onaltı yaşında olduğuna bakmadan, onunla, onun gibi yirmibir yaşındaki koskoca bir adamla alay etmişti:

— «İsmimi napacaksınız?»

— «Ama sana Küçük derim!» demişti.

Kız da hoşlanmıştı bu isimden... Sonra uzun zaman beraber dolaşmışlardı. Kız adını saklamış, o da ona «Küçük» demişti hep...

Bir ilkbahar günü gene Beyazıt durağında buluşmuşlardı. Kız onyedi yaşına basmıştı. Onyedi yaşında evlenmeği düşünmeğe başlamıştı.

— «Bekle beni, Üniversiteyi bitirince evleniriz!» demişti.

Kız bununla kanmamıştı. Beyazıt durağının üstüne değil, gök kubbenin üstüne yemin etmişti. Ama gök kubbe olduğu yerde kalmış, buluştukları yer yıkılmıştı.

Bir gün ona Aksaray'da rastlamıştı uzun ayrılık aylarından sonra... Kız:

— «Evleniyorum!» demişti gülerek...

Sahibi: TAHSIN DEMİRAY ★ Yazı işlerini fiilen idare eden mes'ul müdür: OĞUZ ÖZDEŞ ★ Yayınlayan : TÜRKİYE YAYINEVİ, Ankara Caddesi No: 36, İstanbul ★ Basıldığı ver : TÜRKİYE BASIMEVİ ★ Sayısı: 50 Krş., Yıllık abonesi (50 sayı): 25, Altı aylığı: 12,5 liradır.

BÜYÜK Ateş

SAYI: 24 CİLT: 2
13 EYLÜL 1960

— «Yapamazsın bunu!» diye dikilmişti.

Külhanlaşmış, erkekleşmiş, tehdit etmiş, bağırmış, sonra da ağlamıştı. Kız:

— «Bana yalan söyledin!» demişti. «Bana yalan söyledin! Bütün yaz, annenle beni istemeğe geleceğiniz günü beklettin bana...»

— «Ama,» demişti; bunu iyi hatırlıyordu; «Ama seninle nasıl evlenirdim? Ben seni nasıl yaşatırım?»

— «Benim param var!» diye cevap vermişti kız.

— «Senin paranla nasıl olur Küçük?»

— «Neden olmıyacakmış!»

★

Adam, pardesüsünün cebinden çıkardığı ellerini hohladı. Sonra kırlaşan saçlarını şapkasının içine daha çok yerleştirdi. Beyazıt meydanına daldı. Delikanlılığının Beyazıt'ı bu değildi. Buradan arkadaşları ile neşeyle geçiyorlardı. Burada şakalaşıyorlar, burada dertleşiyorlar, burada buluşuyorlardı.

Açık durakta, şimdi de bir çift Üniversite talebesi vardı. Kız, delikanlıya sokulmuş, belki de evlenecekleri günü hayâl ediyordu. Onlara gıpta ile baktı. Onlardan çok uzaktaydı. Çok uzakta, küçük kızın evlendiği yıllarda...

Bir Boğaz vapurunun ikinci mevki alt kamarasında uyuklayan işçi kılıklı insanların arasındaydılar. Küçük kız, küçük bir kadın, başkasının kadını olmuştu. Şeffaf dudaklarının yerini, rujlu etli dudaklar almış, gür kaşlar incelmişti. Ona:

— «Üniversiteyi bitirdin mi?» diye sormuştu.

— «Son senem...»

— «Evlenmeseydim, daha seni bekliyecektim!» demişti kız ona. Sonra: «Senin için geldim buraya!» diyerek, etrafa iğrenerek bakmıştı. «Gören olursa,» diye devam etmişti. «Mahvolurum!»

Onun mahvolmasını ister miydi? Onun, kendi gibi ufacık olan yuvasının başına yıkılmasını ister miydi? İçi parçalana parçalana:

— «Gideyim yanından istersen!» dediğini bugün de hatırlıyordu.

Kız:

— «Gitme!» demişti. «Gitme! Ben ancak şimdi yaşıyorum...»

Karanlık bir Boğaz iskelesine ayrı ayrı çıkmışlardı. Sonra karanlık bir yolda gene birbirlerine yaklaşmışlardı. Kızın, hayır hayır, başkasının karısının beline sarılmıştı.

Yağmur yağıyordu. Evet, evet iyi hatırlıyordu. O gece de yağmur yağıyordu. İçlerindeki ateşi yavaş yavaş söndürmek istercesine yağmur yağıyordu.

Sonra gene birbirlerini görmemişlerdi. Soğan kokusunun yerini, bahar kokuları kaplamış, yaz gelmiş, sonra kışla beraber sigara kokusu ciğerlerini sarmıştı. Artık rakı da içiyordu. Başka kadınlarla düşüp kalkıyor, başka küçük kızların peşinde koşuyordu.

Adam, beklemekten yılmış gibi, şapkasını düzeltti. Çiselemeğe başlayan yağmura aldırmadan gözlerini Beyazıt meydanında son bir defa dolaştırdı. Biraz evvel yanında duran Üniversiteli çift, tramvaya binip gitmişti...

★

Evet evel, onu son gördüğü günü de hatırlıyordu. Köprü üstünde karşılaşmışlar, eski iki dost gibi selâmlaşmışlar ve birbirlerini ellerine sıkı sıkı sarılmışlardı. Kız, hayır hayır başkasının karısı:

— «Beni takip et!» demişti, «Bir arabaya binelim, beni istediğin yere götür. Üç saat vaktim var!» diye heyecanla devam etmişti.

Birçok kadınları götürdüğü yerler vardı. Ama bu küçük kızı nereye götürebilirdi? Bunu, onu takip ederken acı acı düşünmüştü. Otomobilde kız, hayır hayır başkasının karısı:

— «Senin deolmak istiyorum!» demişti.

Soğuk bir otel odasında, soğuk bir yatak içinde, soğuk bir sevişmeydi bu... Bu son günü hiç hatırlamak istemiyordu. Küçük kıza beklediğini verememişti. Bütün tecrübesine, bütün iyi niyetine rağmen, sevmediği kocasında bulamadığı aşkı ona verememişti. Kız, hayır hayır başkasının karısı, onun için değil ama; o, kız için artık ölmüştü... Bir daha onu hiç aramıyacaktı. Böyle de olmamış mıydı?...

Adam, gözleri yaşararak Üniversite kapısındaki saate baktı. Sonra koşarak kendisine doğru gelen bir delikanlıya:

— «Nerede kaldın?» diye sordu.

— «Beklettim mi ağabey?»

— «Yoo, farkında değilim,» dedi. Gözlerindeki yaşı yağmur sanan genç adamın koluna girerek sordu: «Bir kızla mıydın?»

Delikanlı şaşırmış gibi, ona dönüp baktı:

— «Nereden bildin?»

— «Hiç,» diye cevap verdi adam. «Burada eskiden bir kapalı durak vardı!» diyerek eliyle yeri işaret etti.

Sonra yürüdüler...

HAYIR MAT! O BAHSETTİĞİN YABANCI BURAYA GELMEDİ

ONU ARAYIP BULMALI!
231

İÇMEKTEN VAZ MI GEÇTİN KEY?

ATIMI MERAK ETTİM, İYİ BAKIYORLAR MI DİYE AHIRA UĞRADIM!
232

ŞERİF ŞERİF KOŞ!
DÜK CANIN ÖNLİNDE HUSKINS'İ ASTILAR!

AHIRA UĞRADIĞINI İSBAT ETMELİSİN
AMA AHIRDA BENİ KİMSE GÖRMEDİ Kİ!

DÜKKÂNA ÖNCE BEN GİRDİM ÇIKINCA BU VAZİYETTE BULDUM ONU
YAŞIYORDUR
ÇOK GEÇ

233

KORKTUĞU BAŞINA GELDİ
KATİL YUKARDAN KEMENTİNİ SAVURMUŞ!

BİR KAÇ ADAM BULUP ÖLÜYÜ BURADAN KALDIR!
VİNE Mİ BENDEN ŞÜPHELENİYORSUN ŞERİF?
234

BİR GÜNDE İÇ CİNAYET OLDU. SEN CİNAYETLERİN YAKININDA İDİN!
PARSONS ÖLDÜĞÜ ZAMAN KAPIMDA BİR DE NÖBETÇİ VARDI

Tabanca Kanunu

58

DEVAMI VAR

İlk bakışta garip görünen yandaki başlık, bizi bekleyen muhtemel tehlikelerin en önemlilerinden biridir. Zira iki bin yılından sonra vuku bulacak müthiş bir savaşta, gerek Ruslar ve gerekse Amerika'lılar, kullanacakları Radyoaktif şualarla insanları derhal Orangotanlaştırabileceklerdir. Yapılan ve şimdiye kadar çok gizli tutulan deneyler, bu gerçeği ortaya koymuş bulunmaktadır.

ÇEVİREN: H. FİKRİ VEREL

HEY MÜBAREK ŞEYTAN!

İNANMAM ben böyle şeytan lâfına falan canım!... İyilikle kötülük nasıl insanın içindeyse, şu cismi falan bilinmeyen Şeytan'da öyledir. İyiliğe verilen muhtelif adların yanında, benim bildiğim, kötülüğe de «Şeytan» denir. Onu kimsenin görmüşlüğü, elini sıkmışlığı, selâmlaşıp akıl danışmışlığı yoktur. Müsbet bilime inanan insanlığın karnı artık bu kabil palavralara toktur.

Peki öyle de, yazımın ilk paragrafında niçin şu «Şeytan»ın adından bahsettim? Efendim, ben küfürden hiç hoşlanmam. Rahmetli babamın verdiği terbiyedir bu... «Küfür etme, aynı mukabeleyi görürsün evlât!» derdi. Yalnız arada bir içimi boşaltabilmem için bana şu deyimi ezberletmişti:

— «Hay mübarek şeytan!»

Şeytanın mübareği olamıyacağına göre, bu, hem karşındaki kişiye veya olaya bir çeşit hakaret, hem de şeytanın kendisine küfür sayılırmış. Eski adamlardan öğrendiklerimizi unutuyoruz da, ona yanıyorum vallahi! İlim diyoruz, devrim diyoruz, ilerleme diyoruz; fakat yılların tecrübesi ile bize müsbet olarak ulaşan birtakım şeylere de sırt çeviriyoruz. Denedim bunu... Kızdım mı, kendi kendime «hey mübarek şeytan!» dedim ve inanın ki, gönlüm yelpazelendi; iyi kötü ferahlık duydum.

Efendim, geçen gece, Allah inandırsın sizleri, gecenin üçü falandı; telefon zırladı. Uykuya henüz dalmıştım. Açtım. Yabancı bir ses. Uyuduğumu söyledi. «Nereden bildin?» dedim. Güldü, «Ben,» dedi, «gaipte olanları da bilirim.» «Geveze herif!» deyip mikrotelefonu yerine koydum. Aperey tekrar zırladı. Karşıdaki, «Beni tanımadın mı üstad?» dedi. Gerçi bu devirde artık «üstad» kelimesi bir çeşit hakaret ve küçük görme yerine geçiyor ama, ben yine de bundan zevk aldım. Uy-

21inci ASIRDA neler OLACAK?

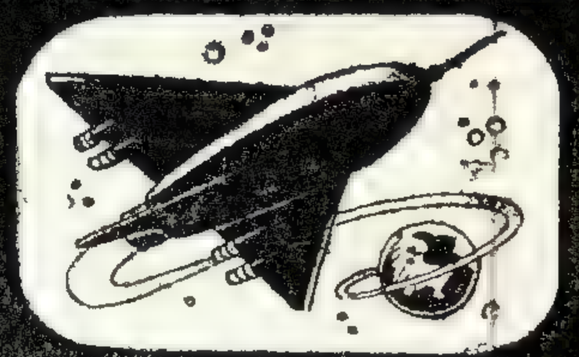

İnsanlar Orangotan mı Olacaklar?..

kum açıldı. «Vallahi tanımadım!» dedim.

Neticede, kendisinin gazeteci olduğunu söyledi. Tam «şeytan» lâfını ağzıma alacağım sırada:

— «Üstad,» dedi. «İnsanlar gelecek asırda Orangotan olacaklar!»

«Olacaklar» dedi vallahi, kesin söyledi bunu... Birşeyler bilirmiş gibiydi. «Olacaklarmış» dese, çoktan «şeytan» kelimesine kavuşmuştu. Herifi sarhoş sanıp dalga geçmek istedim. Uykum kaçmıştı. Hemen ismini verdi. Benim kaftalık feza ve insanlık sohbetlerini yazdığım derginin bir sekreteriymiş. Beni gelip alacağını söyliyerek telefonu kapadı.

Gelecek asırda insanlar Orangotan olacaklarmış! Bak şeytanın işine! Bunu ispata hazırmış ve benim için de, bundan daha cazip bir konu kolay kolay bulunamazmış... Elhak doğrudur. Ama aslı faslı çıkarsa... Hemen giyinip alesta bekledim. Geldi ve çıktık. Otomobilde bir yığın zevzeklikler etti. Karışık, o güne değin bilmediğim sokaklardan geçip, dev binalardan birinin üst katına değil, tam inbir kat altına indik.

Burada devamlı bir faaliyet göze çarpıyordu. İsmini açıklamağa yetkili olmadığım için bu konuda ısrar etmemenizi rica edeceğim. Belki onbeş ilim adamı, içlerinde tanıdıklarım da olduğu halde, hummalı bir faaliyet içindeydiler. İçiçe geçen odaların birinde, normal ameliyathane masalarının üç misli büyüklüğünde bir masa göze çarpıyordu. Adamın birini çırılçıplak soymuşlardı. Her tarafına bir yağ sürmekle meşguldüler. Adam gülümsüyor ve «İlim uğruna herşeyimi feda ettim; bunu ispat etmek, benim için en büyük haz olacaktır!» gibi üst kademeden lâflar ediyordu.

Sordum, «Kimdir o?» diye. Verilen cevap şu oldu:

— «Radyoaktif şualarla insan neslini Orangotanlaştıracak olan bilim adamı!»

Haaa, şimdi iş değişti bak. Herif herhalde kafadan noksan. Gel de rahmetli pederin lâfını tekrarlama: «Hey mübarek şeytan!»

İNSANLIĞIN GELECEĞİ CİDDEN TEHLİKEDE

Artık gördüklerimi nakledeceğim. Bilim adamı, beni hiç umursamadan masaya yattı. Kollarını, kafasını, belini ve ayaklarını masaya sımsıkı bağladılar. Yüzünde endişeden eser yoktu. Masanın üstünden ve dört kenarından birtakım garip şekilli lâmbalar sarkıyordu. Etraftakiler, biraz geri çekilmemizi söylediler. Dinledik sözlerini... Ayrıca, yüzümüze geçirmek üzere bir maske ile ellerimiz için de iki eldiven verdiler. Radyoaktif şuaların bize tesirini önlemek içinmiş bunlar...

Bir dakika sonra etraftaki bütün ışıklar söndü. Ve sadece radyoaktif ışın neşreden özel lâmbalar faaliyete geçti. Masadaki zat, ilk anda yüzünü kıvıştırdı. Ya ıstırap çekiyordu, tahut da bunu özel olarak, birşeyi anlatmak gayesile yapmıştı. İkinci tahminim doğru çıktı. Diğer çalışanlar şua nisbetini hemen arttırdılar. Birşey yanıyormuş gibiydi sanki... Et kokusu değil de, lâlettâyin bir cismin yanmasından hâsıl olan kokuydu bu... İçimden «Ölecek vallahi!» dedim.

Bu durum yirmi dakika kadar devam etti. Ondan sonra adam kendinden geçer gibi oldu. Yüzü kasıldı. Gözleri hafifçe kaydı. Ve... Olacak gibi değil ama, gördüğüm şey di bu... Ve her tarafında kıllar çıkmağa başladı. Bunlar, gözle görülebilecek kadar büyük bir sür'atle büyüyor, yahut birbirinin peşisıra irileşiyordu. Burun basıklaşmıştı. Delikler açılmış, genişlemişti. Terlemekte olduğumu hissettim ama, maskeli olduğumdan kıpırdayamadım bile...

Derken, kendini ilim uğruna feda eden ve artık mutlak bir saygı beslediğim bu kişinin dudakları büyüdü, genişleyip açıldı; sarkarak tam bir Orangotan ağzı halini aldı. Değişmeler sandığımdan daha da büyük bir sür'atle devam ediyordu. Biraz evvel normal bir adam olan Profesör, şimdi düpedüz bir Orangotandı! Şâyânı hayret bir şekilde kollar uzamış, göğüs genişlemiş, bacaklar toparlanmış, eller büyüyerek sert ve keskin tırnaklarla insan eli olmaktan çıkmıştı!...

Gözlerdeki değişmeler ise, bu kabil şeyleri seyretmeğe sinirleri müsait olmayanlar için dehşet vericiydi. Kim inanabilirdi buna? Yıllarca evvel «Hayvanlaşan İnsan», «Kurt Adam» gibi filmleri seyrederken konuya epeyce gülmüştüm; şimdi ise, o zamanki gülmemden rolayı hicap duyuyor gibiydim.

Orangotanlaşma işi birbuçuk saatte bitti. Bitti ama, ben de bittim! Profesörün ipleri çözülünce, ormanlardan kopup gelen bir hayvanın keskin ve iğrenç dişlerini göstererek saldırmağa hazırlandığını farkettim. Korku ile gerileyerek odadan çıkmak iste-

(Devamı 18. sayfada)

YAZISIZ

KORKUSUZ ŞÖVALYE 3

KORKUSUZ ŞÖVALYE 4

ALTIN KURŞUN ÇETESİ

NAKLEDEN: H. FİKRİ VEREL

"Gel bakalım çöl faresi, birşey mi istiyorsun?„

Mari şarkı söylemeğe başlayınca, Cipsi, bir zamanlar efendisi olan yakışıklı Bil'in kulağına eğildi:

— «Allahsız'ın keyfi yerinde olduğuna göre, yine birilerinin canını yakmış... Hayatında bir kere olsun beni dinle de, çekip gidelim buradan. Sol gözüm seyriyor dedim sana...»

— «Onun bu küstahça hareketlerine ve hakaretine boyun eğeceğimi mi zannediyor sun Cipsi?...»

— «Dur hele, bunun yiğitlikle falan ilgisi yok...»

— «Mari ile görüşmeden bir yere gitmem! Belki geceyi geçirmek için bize bir yardımı dokunur.»

— «Kara Belâ'nın son defa olarak yirmi dört saatlik bir mühlet verdiğini hatırından çıkarma Bil!»

— «Gerekirse babamın alın teri ile çalışarak elde ettiği topraklar uğruna, şeref ve haysiyetim uğruna seve seve kanımı döker, canımı veririm Cipsi!»

— «Pisi pisine belâ arıyorsun!»

— «Haydi çiftliği bırakalım, ya babamın intikamı ne olacak?»

— «Babanı da bu herifle rin mi öldürdükleri kanaatindesin?»

— «Tabiî... Gerçi henüz elimde bir delil yok ama...»

— «Kanunsuz beldelerde delil de işe yaramaz Bil. Herifler Şerifi bile kendileri seçiyorlar. Seçimin nasıl yapıldığını biliyorsun...»

Mari şarkısını bitirmişti. Kafaları tütsülemiş olan kovboylar, onu içten gelen bir şevkle alkışlıyorlar, bir şarkı daha söylemesi için israr ediyorlardı. Fakat genç kız, hepsine teker teker tebessüm ederek çekilmek isteyince, sırtını bara dönmüş bulunan Allahsız Cef:

— «Biraz buraya kadar teşrif eder misiniz Miss Mari?» diye seslendi.

Genç kızın yüzü bembeyaz oldu birden. Yan gözle babasına baktı. Onun da beti benzi atmıştı. Çıngar çıkmasın diye hemen Cef'in yanına gitti:

— «Bir şey mi istiyorsun Cef?...»

Cef sırıttı:

— «İki senedir ne istediğimi biliyorsun güzelim.»

— «Saçmalama Cef! Sen bu gece yine fazla kaçırdın galiba... Unutuyorsun ki, ben burada tabanca sesi duymaktan nefret ederim.»

— «Oğlana dokunmam hoşuna gitmedi galiba güzelim. Bizim de dalgamız kıyaktır ha!...»

— «Peki. Lûtfen ne istediğini söyle! Yorgunum, odama çekileceğim!...»

— «Birlikte çekilsek nasıl olur?...»

Bu sözü söylediği sırada, Bil'le eski kâhyası Cipsi de yanlarına gelmişlerdi. Delikanlının temiz yüzü hırstan titriyordu. Burun delikleri açılıp kapanıyor, şakak kemikleri hızlı hızlı atıyordu. Cipsi, kendisini, bu meseleye müdahale etmekten alıkoymak için elinden geleni yapmış, fakat muvaffak olamamıştı.

Allahsız Cef, bu iki kafadarın yanlarına sokulduğunu görünce, yine sırıttı:

— «Gel bakalım çöl faresi! Bir şey mi istiyorsun?»

Bil, kendini güçlükle zaptetti:

— «Kızı rahat bırak!»

— «Vay vay vay! Kızı rahat bırakacakmışım! Hem de emir tonunda! Çek arabanı da gece yarısı başımı belâya sokma! Leşini köpeklere sürütürüm şerefsizim!»

— «Şerefsiz olduğunu biliyoruz! Kızı rahat bırak!»

Mari müdahale etti:

— «Rica ederim konuşmamıza karışma Bil!»

Bil'in yüzü biraz daha beyazlaştı:

— «Fakat Mari...»

— «Yorgun bir halin var.

Gidip yatsan iyi edersin. Sabaha görüşürüz...»

Delikanlı başını önüne eğdi:

— «Gidecek yerim yok Mari!...»

Kızın yüreği cız etti ama, yine de şu cevabı vermek mecburiyetinde kaldı:

— «Evvelce iyilik ettiğin bir sürü çiftlik sahipleri var, elbet biri seni bir gece için misafir eder.»

Allahsız Cef, ağzına bir avuç tütün atarken lâfa karıştı:

— «İstersen seni ve kuyruğunu bir gecelik Şerife emanet edelim!»

Bu espriye Cef'in arkadaşları kahkahayı bastılar. Cipsi, dostunun kolunu tuttu:

— «Gidelim Bil! Ben bir yer biliyorum. Oranın kapısı insanlara her vakit açıktır!»

Bil elini çekti:

— «Heyecanlanma Cipsi! Burada kalacağız! Belki de Miss Mari bize yatacak yer vermek lûtfunda bulunacaktır!...»

Kara Belâ suratını kırıştırdı:

— «Bildiğime göre, meyhanede ve meyhaneye bağlı olan yerlerde yatmak, bizim Şerifçe yasak edilmiştir.»

Bil yumruklarını sıktı:

— «Yasaksa, gerektiği zaman Şerif müdahale eder!»

— «Çek arabanı Bil! Ellerim kaşınıyor!»

Ve bunu söyler söylemez de, Cef'in en yakın adamı olan Sam, koca öküzleri bile dehşette bırakan yumruğunu delikanlının suratına indiriverdi! Çete efradı zaten hep böyle hareket ederdi: Şefleri tehdide başlar, neticede adamları gereken işlemi yapıverirlerdi!

Ortalık bir anda karıştı. Masalar allak bullak olmuştu. Mari çaresiz bir köşeye çekildi...

Sam, hiç acımadan, bir hayvan döver gibi pataklıyordu Bil'i. Cipsi ise, daha ikinci yumrukta nakavt olmuş ve barın altına süzülmüştü! Yediği darbe, öldürücü dalbelerdendi...

Nihayet Bil kendini toparlıyarak gardını aldı ve akabinde iki üç yumruğu amansız rakibinin suratına yerleştirdi. Sam beklemiyordu bunu. Derhal iki direkt çıktı Buna mukabil bir aparküt yedi, sendeledi; bara abandı.

Artık yumrukları takip edebilmeğe imkân yoktu. İki rakip, birbirlerine ölümlerini arzu eder gibi saldırıyorlardı. Arada bir, barın kenarlarına, masalara kadar kanlar sıçrıyordu. Bil açılmıştı. Üstüste attığı çelik yumruklar ve aparkütlerle, herkesin hayret nazarları altında Sam'ı, hani o dehşet saçan Sam'ı iyiden iyiye hırpalamağa başlamıştı.

Bazan bu yumruk seslerine «ıhh!»lar da karışıyordu. Sam'un bir sol direkt'i ile ard arda savurduğu cidden mükemmel iki sving'i, Bill'e Allah'ını şaşırttı. Genç adam bunun, yumruktan başka herşey olduğuna inanabilirdi. Sendeledi ve hattâ tek ayağı üzerine düştü. Boks maçlarındaki nakavtlarda olduğu gibi... Sam:

— «Ayağa kalk köpek!...» dedi.

Fakat rakibinin ayağa kalkmasına fırsat vermeden, mahmuzları ile sırtına ve başına vurmağa başladı. Delikanlı perişan hale gelmişti. Buna rağmen doğruldu. Çenesine ve midesine yediği üst üste yumruklarla yeniden tökezlendi. Bir kere daha şansını denemek istedi. Ama nafile. Bu sefer de diğer haydutlar onu ortalarına almışlar ve yumruklarını rastgele indirmeğe başlamışlardı. Yalnız Kara Belâ Cef işe karışmıyor, tütününü zevkle çiğneyerek döğüşü seyrediyordu. Ona kalsa, bu işi tek yumrukta çoktan bitirirdi.

(Devamı var)

Dünyamız Nasıl Sona Erecek?

(Geçen sayıdan devam)

DÜNYAMIZ NASIL MAHVOLABİLİR?

Dikkat edin, insanlığın nasıl mahvolacağını değil, dünyanın nasıl birdenbire yok olabileceğini soruyorum kendi kendime... Çünkü, bundan sonra yapılacak atom, hidrojen savaşları, esasen hayata hiçbir zaman doyamayan insanları kolaylıkla mahvetmeğe, beşeriyeti insan eli ve zekâsı ile mahvetmeğe kâfidir! Üçüncü Dünya Savaşını büyük devletlerin de, küçük ulusların da kolay kolay çıkaramıyacaklarını, yok olma, tükenme tehlikesini göze alamıyacaklarını düşünerek, rahat bir nefes alabiliriz şimdilik...

Ama dünyanın başına bir felâket gelirse... Bilginlerin fikrince, bu felâket sırasiyle şöyle olabilirmiş:

1 — Güneş, bize asıl hayat ve canlılık veren güneş, başka bir yıldıza çarptığı anda parçalanacak, dağılacaktır. Fezada devamlı ve bilinmeyen hareketler mevcut olduğuna göre, böyle bir çarpışma her an vuku bulabilir. Bu takdirde parçalanan güneş, diğer basit yıldızlar haline gelecek ve artık bize hayat veren ışıkları üzerimizden eksik olacaktır. Dünya güneşi kaybedince kabuğu biraz daha büzülecek, soğuyacak, denizler donacak ve bugün teneffüs ettiğimiz hava da sıvı haline gelecektir.

2 — Gökteki astroidlerden birinin, herhangi bir sebeple yörüngesini değiştirebileceği, ilim adamlarınca çoktan kabul edilmiştir. Şu hâle göre, yörüngesini değiştiren bu astroidlerden biri, o muazzam hızı ile dünyamıza çarpıp, daha 10 milyon yıl yaşayacağı rivayet olunan arzımızı paramparça edebilecektir.

3 — Mekândaki yıldızlardan biri, bakarsınız güneş sistemine girivermiş! Bu takdirde gezegenlerin yörüngeleri derhal değişecek ve dünya üzerindeki hayat çok kısa bir zamanda sönüp gidecektir.

4 — Oldukça uzak bir ihtimal olmakla beraber, güneş ısı ve ışığı birdenbire artarak yeryüzündeki bütün hayatı göz açıp kapayıncaya kadar az bir sürede kökünden mahvedebilir! Gökte, bazı bazı novalar teşekkül ediyor ve bunlar geçici bir zaman için de olsa, güneş radyasyonunun 25.000 katını neşrediyormuş! Bu, bir hayâl değil, gerçeğin ta kendisi. İşte bize hayat veren güneş, bu ısıdaki bir novaya dönerse, üzerinde durduğumuz ve izahına çalıştığımız şu ilayın cereyan etmemesi için ortada hiçbir sebep kalmaz. İşin fenası, bilimle meşgul olanlar, güneşin novaya dönüşüp dönüşemiyeceği hususunda kesin bir bilgi verememektedirler. Şayet böyle birşey olabilirse, dünya için sıraladığımız tehlikelerin arasında bunu hepsinden daha ciddî olarak telâkki etmemiz yerinde olur.

TEDBİR ALINAMAZ MI?

Ha, işte ciddî bir paragraf daha... Bütün bunlara karşı bir tedbir almak mümkün değil midir? Elimizde olan imkânlar ve bilim sınırı hepimizce malûm... İnsanoğlu henüz büyük dâvaların başındadır sanırım. Bir asır, beş asır, yirmi asır onu, kâinatın dev kudreti ile savaşacak hâle getirememiştir. Muhtelif alanlarda başarıları çoktur. Meselâ bir Penisilin keşfetmiş, bir yığın hastalıkları yere sermeğe muvaffak olmuştur. Bunun gibi daha bir yığın muvaffakiyetler sıralanabilir tabî...

Lâkn meselâ, büyük bir seylâbı, kişiyi dehşete sürükleyen bir depremi, durduramamıştır! Bütün kuvvetine ve azametine rağmen, yapamamıştır bunu... Nerede kaldı ki, dünyamızın dışında cereyan edebilecek olayların önüne geçebilsin!... Kolay değil bu... Sonra darbenin, yukarıda sıraladığımız maddelerin hangisinden geleceği de belli değildir. Esasen belli olsa dahi, insanoğlunun bugün elinde bulunan imkânlar, onu bu olaylara seyirci kılmaktan asla ileri götüremez.

ROKET SON HIZLA AYA DOĞRU YOL ALDI...

BURADAKİ SICAK HAVADAN SİBİRYA SOĞUĞUNA...

BAKIN AYA BİR ROKET GELİYOR

BİR AKILSIZ DAHA!

PARAŞÜTÜ AÇILDI.

YAVAŞCA İNDİ...

J. 899.

YAŞASIN, YAŞASIN!

USA

AYA İLK BASAN İNSANIM!

YILDIRIM KAPTAN ROMANINDAKİ GİBİ GİYİNMİŞ!

BİZİ GÖRÜNCE AP TALLAŞIR

USA

AMERİKA ADINA AYI FETHETTİM

J.900

BÖBÜRLENME BİZ DAHA EVVEL GELDİK!

EARTHMEN!

U.S.A

DÜNYALILAR HEM İÇLERİNDE BİR DE RUS VAR!

SENDEN ÖNCE AYA GELDİK!.

BİZ DE AMERİKALIYIZ HEMŞERİM!

BU KADAR GİYİNİP KUŞANDIN BİR İŞE YARAMADI YAZIK

AYI KARIŞ KARIŞ DOLAŞAYIM BARİ!

U.S.A

DOLAŞMAYA GİTTİ ROKETİNE BİNİP KAÇALIM

AYIP OLUR YAHU!

(Devamı var).

CASUSLAR MEKTEBİ

17

EĞLENCE BULMACA

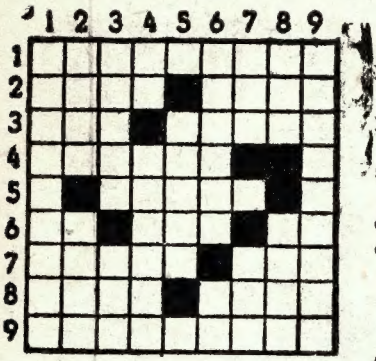

Soldan sağa doğru:

1 — Yakalamağa çalışmak. 2 — Adanılan şey, Hint hükümdarlarına verilen isim. 3 — Almanya'da bir bölge, Bir yük hayvanı. 4 — Tarihte meşhur bir kumandan. 5 — Gerekli. 6 — Beyaz, Tersinden okunursa bir emir, Beyaz. 7 — En kuvvetli demir, İyi. 8 — Arabistan kıyılarında bir şehir, Saatni belli bir yere göre doğruluğu. 9 — İzleme.

Yukarıdan aşağı doğru:

1 — Bir eşek adı. 2 — Bir yakacak, Evcil bir hayvan. 3 — Demir fıçı, Hayvan ölüsü. 4 — Beyaz, En büyük deniz hayvanı. 5 — Bir çeşit yün ceket. 6 — Yarı açık, Kırmızı. 7 — Oyunda yenilmiş, Avuç içi. 8 — Tatsız, Tersi bir duvarcı aracı. 9 — **Börülce.**

GEÇEN SAYIDAKİ BULMACANIN HALLİ

NE YAPTI?

— «Oğlun imtihanda ne yaptı?»

— «Döndü, fakat haksız yere döndü.»

— «Herhalde bilmediği bir şeyler sordular!»

— «Ah, elbette. Doğumundan yıllarca evvel geçen hâdiseleri sordular yavrucağa!»

AMCA MI, HALA MI?

Ayten, aldığı bir mektuptan, şehirdeki ablasının bir bebek dünyaya getirdiğini öğrendi. Bu sevinçle dansetmeğe başladı. Sonra da gözyaşları dökmeğe koyuldu.

Bunu gören arkadaşı Sevinç sordu:

— «Aytenciğim, neden bu kadar gözyaşı döküyorsun? Ne var ki?...»

— «Sevinç'çiğim, mektupta bir bebeğin dünyaya geldiği haber veriliyor; ama bunun erkek mi, kız mı olduğu yazılı değil. Şimdi amca mı, teyze mi olduğunu nasıl anlıyayım?»

SIRDAŞLIK

— «Ahmet, sen sır tutar mısın?»

— «Tabiî, hiç merak etmeden söyle!»

— «Bana on lira borç verir misin? Fena halde dardayım.»

— «Benim ağzım sandığından çok sıkıdır. Bu sözü hiç söylememiş bil!...»

HOKKABAZLIK

Hokkabaz:

— «Baylar! Bana bir gümüş lira veriniz; gözünüzün önünde kaybederek yeniden bulayım!» dedi.

Önde oturan bir çocuk:

— «Geçen sene bir on kuruşluk kaybettim. Eğer onu bulursanız size aferin!» dedi.

YAZISIZ

ÇOCUK HAFTASI

EN İYİ ÇOCUK MECMUASI

1960 YAZLIĞI

Yüzlerce mevzu, en meraklı yazı ve resimlerle

ÇIKTI

164 sayfa, 4 renkli kapak içinde

Fiatı 5 liradır.

Çıkaran: TÜRKİYE YAYINEVİ

İnsanlar Orangotan mı olacaklar?..

(Baştarafı 11. sayfada)

dim. Tam önümde duran bir asistan:

— «Korkacak birşey yok!» diye fısıldadı. «Hem bu elbiseleri mutlaka burada bırakmak zorundasınız. Onlarla dışarı çıkmak yasaktır. Temas ettiğiniz her insanı, tedavi edilemiyecek dertlere sürüklersiniz sonra...»

Sesim titriyordu:

— «Haydi eve çıplak gittiğimi kabul edelim; ya bu zavallı Profesörü nereye zincirleyeceksiniz?»

Lâkayt güldü:

— «O, geçici olarak Orangotan haline geldi. Yarım saat sonra yine bizim gibi bir insan olarak karşınıza çıkacaktır. Elbisenizi değiştirip, yandaki odaya geçin lûtfen!»

Elbiseyi değiştirmedim, çıkardım ve kapağı dar attım gösterilen yere... Vücudum sırılsıklamdı. Bizim derginin sekreteri de benden aşağı kalmıyordu tabiî...

ESRAR PERDESİ ÇÖZÜLÜYOR!

Hayâle kaçan anlattıklarım Profesör tekrar eski kimliği ile karşıma dikilince, şuurlu bir hâl almakta gecikmedi. Gördüğüm, bir denemeydi. İnsanı ürküten bir deneme... Üstelik başarılı da olmuştu... Kendini çok büyük bir tehlikeye atan Profesör, önce iltifatta bulundu bana... Enteresan konuları rahatça işleyişimi takdir ettiğini ve bu yüzden beni oraya kadar getirttiğini açıkladı. Ağır ve yorgun konuşuyordu. Bir ara:

— «Radyoaktif şualar dilimi durduruyor!» dedi. «Deneylerden yalnız bu kadar basit bir kayıpla çıkabilirsem ne mutlu bana!...»

Meselenin esası şuydu: Gerek Amerika'da ve gerekse Rusya'da, muhtemel savaşta kullanılmak üzere, dehşet verici bir silâh üzerinde çalışılmaktaydı. İki tarafta da bu işi Alman âlimleri yürütüyorlardı. Esasen bu âlimler eskiden Hitler'in emrinde birlikte çalışmışlar, savaşın cilveleri birini Amerika'ya, diğerini Rusya'ya atmıştı. Rusya'ya giden Amerika'daki meslekdaşının, Amerika'ya giden de Rusya'daki meslekdaşının evvelki çalışmalar üzerinde duracağını düşünerek, kollarını sıvamışlardı.

Evet, gelecek savaşta Atom da, Hidrojen bombası da ikinci plânda kalacaktı. Yirmi birinci asrın iğrenç bir cilvesiydi bu. Radyoaktif şualaria dolu bombalar şehirlerin, memleketlerin üzerine boca edilecek, bunun neticesinde binalar sapasağlam kaldıkları halde, insanlar oniki dakika gibi ksa bir süre sonunda, az evvel şahit olduğum gibi, Orangotan haline geleceklerdi!

Bilimsel çalışmalar yönünden belki ilginç birşeydi bu. Ama insanlığın geleceği düşünülecek olursa, kişinin kendi kendinden nefret etmesi gerekirdi. Orangotan haline getirilen ulus, tabiî artık sizin tutsağınız olacak, ona istediğinizi yaptırıp, kolay yollardan topraklarına sahip olacaksınız! Namuslu insanın, gerçek ülkücü insanlığın harcı değildi bu bence...

Kanundan Kaçılmaz 8

BİLİYORUM. NASIL OLSA FAZLA YAŞAMAYACAĞIM

BÖYLE KONUŞMAYIN

HAYATIMDA İLK DEFA YAPACAĞIM İYİ HAREKETE SİZ MANİ OLMAYIN

PEKİ GORDİ.

STENO BİLİYOR MUSUNUZ ANLATACAKLARIM ÇOK

DISTRICT ATTORNEY'S OFFICE

INFORMATION

SÜRATLİ Mİ KONUŞUYORUM?

HAYIR !..

MEMLEKETİ 16 REİS İDARE EDİYOR HER REİSİN EMRİNDE DE ÜÇ ADAM.. BU ÜÇ KİŞİ ANLATIĞIM İŞLERİ YAPARLAR

BAZI İSİMLER VERİR MİSİNİZ ?

İLK ÖNCE KENDİM VARIM

DAHA İYİSİN YA GORDİ ?

ARTIK ACI DUYMUYORUM

DEVAM EDEBİLECEK MİSİNİZ BAY GORDİ ?

ELBETTE

TEŞKİLATIN BEYAZ ZEHİR KAÇAKÇILIĞINI NASIL İDARE ETTİĞİNİ ANLATAYIM İÇERİ SOKACAK BİR KAÇ KAPIMIZ VAR

PEKİ, ŞİMDİ İSİMLERİ VERİN

BİRAZ DİNLENİVER

KONUŞMALIYIM..

MÜHİM SEYLER ANLATIYOR.. BÜTÜN TEŞKİLATI MAHVEDECEĞİZ

VAZİYETİ İYİ DEĞİL!

YANİ ?

KENDİSİ DE BİLİYOR BUNU!?

DEVAMI VAR
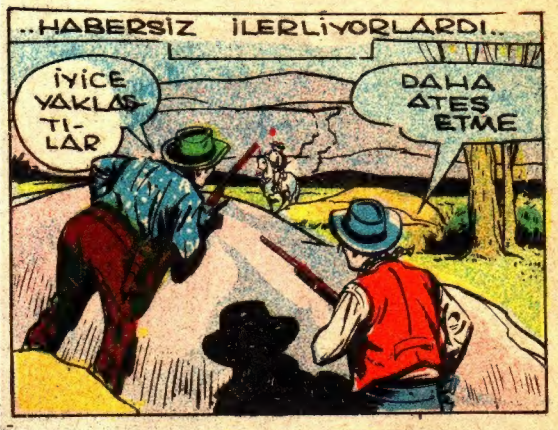
MASKELİ SÜVARİ 27